
FHS_UK_projev_dekana

Vaše magnificence,
pane rektore,
spectabiles,
cives academici,
milí hosté,

Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze slaví tento rok desáté výročí svého založení.

Deset let neznamená v životě fakulty mnoho a můžeme si klást otázku, zda se za oněch deset let její existence ukázalo něco podstatného, něco rozhodujícího, ohledně životaschopnosti fakulty a ohledně její potřeby. Zda je či není oslava oprávněná jen vzhledem k tomu, že deset let je první z řady kulatých výročí, která jsme zvyklí slavit.

Podle posledních údajů má Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze v současné době zhruba 150 zaměstnanců; 3 000 studentů v bakalářském, navazujícím magisterském a doktorském studiu; je na ní realizován výzkumný záměr a 27 grantových projektů. Za poslední tři roky vyprodukovala na 50 monografií; 25 významných impaktovaných studií; realizovala svá první 4 habilitační řízení a jedno řízení ke jmenování profesorem; v různých formách spolupracuje s více než 40 univerzitami po celém světě. Pokud tato fakta uvážím a srovnám se situací před deseti lety, kdy fakulta především přičiněním profesora Jana Sokola a docenta Zdeňka Pince vznikala, nemohu jinak, než si uvědomit jednu důležitou věc: Ačkoli teoreticky o tom ještě málo víme, existuje cosi jako *smysl pro budoucnost*. Ten nespočívá pouze v tom, že shromáždíme fakta a sledujeme jejich trendy v čase, nýbrž v tom, že jsme schopni vidět, jakou novou skutečnost přítomná fakta, jakožto svůj smysl ohlašují, ačkoli ten je prozatím fakticky neviditelný. Tento smysl nám říká, co je v přítomné chvíli zapotřebí dělat vzhledem k tomu, co přijde a je rozhodující všude tam, kde jde o to něco budovat, něco schraňovat, rozhodovat se, protože jen on nám umožňuje určit onu „vhodnou chvíli“, „pravý čas“ – KAIROS, jak říkal ještě Aristoteles.

Když uvažuji o tom, v jakých podmínkách Fakulta humanitních studií začínala a kde je nyní, domnívám se, že jako nejceněnější se za deset let její existence ukázal právě onen smysl pro budoucnost, který jí byl doposud vlastní. Dokud ho bude mít, nebude zapotřebí, abych hovořil o jejích minulých dílčích úspěších, jak se ode mne snad očekává, protože přijdou nové, jež je zastíní. Dokud ho bude mít, nebude zapotřebí, abych se zmiňoval o okamžitých nepřízních doby, jak se ode mne snad očekává, protože je s menší, či větší újmou přestojí. A dokud ho bude mít, bude na ni moci být Univerzita Karlova hrdá stejně tak, jako my jsme hrdí na to, že jsme fakultou Univerzity Karlovy, a jako jsem já hrdý na to, že mohu být po nějakou dobu děkanem této fakulty. Především tento smysl pro budoucnost bych proto Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze přál k narozeninám.